

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.328 van 3 november 1997
in de zaak A. 73.865/IX-158.**

In zake : Hedwig HUYBRECHTS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DRIESSEN,
kantoor houdende te TONGEREN,
Sint-Catharinastraat 54

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 3 april
1997 namens Hedwig HUYBRECHTS werd ingediend door zijn
raadsman M. DRIESSEN, advocaat te Tongeren, om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"de beslissing dd. 23.01.1997 van de Heer Vice-
Eerste Minister en Minister van Binnenlandse Zaken
waarbij aan verzoeker de definitieve ambtsontheffing
door ontslag van ambtswege werd opgelegd";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 18 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 oktober 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DRIESSEN, die verschijnt voor verzoeker, en van Luitenant J. STEVENS die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 december 1980 treedt verzoeker in dienst bij de rijkswacht. Vanaf 24 maart 1982 is hij tewerkgesteld te Brussel bij de zesde mobiele groep. Op 26 maart 1982 wordt hij benoemd in de graad van wachtmeester. Vanaf 3 november 1982 is hij lid van de brigade Brussel. Vanaf 10 september 1984 is hij tewerkgesteld in het district Brussel (dienst justitiepaleis). Vanaf 29 oktober 1990 is hij werkzaam in de brigade Gingelom. Op 26 maart 1994 wordt hij benoemd in de graad van eerste wachtmeester.

1.2. Op 29 januari 1996 te 16.20 uur wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd door de Politie van

Brussel. Om 17.00 uur wordt de Procureur des Konings ingelicht. Tussen 18.00 uur en 21.20 uur wordt verzoeker driemaal verhoord. Hij erkent de aanranding op de eerbaarheid van minderjarigen.

1.3. Op 12 februari 1996 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken verzoeker een tijdelijke ambtsonthef-fing door schorsing bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden op te leggen. Met een nota van 15 februari 1996 deelt de Hoofddirectie van het Personeel deze beslissing mede aan de commandant van het district Hasselt en meldt dat de tijdelijke ambtsonthef-fing aanvangt op 12 februari 1996.

1.4. Op 18 februari 1996 verklaart neuropsychia-ter BOLLEN in een attest aan de advocaat van verzoeker dat verzoeker tussen 19 december 1992 en 19 februari 1993 hem acht keer heeft bezocht, oorspronkelijk met de vraag naar "medisch geassisteerde zelfmoord" als gevolg van zijn "pedofiele aantrekking tegenover een jongen". Op grond van zijn bevindingen lijkt het hem "waarschijn-lijk dat (verzoeker) psychiatrische zorg dient te ontvangen".

1.5. Op 4 april 1996 zendt neuropsychiater VAN ACKER zijn verslag aan de onderzoeksrechter te Brussel. Uit dit verslag blijkt, onder meer, dat de neuropsychiater verzoeker op verzoek van de onderzoeks-rechter ondervraagd en onderzocht heeft om de volgende vragen te beantwoorden :

- "1° of verdachte, op het ogenblik van de feiten ten zijne laste gelegd, verkeerde hetzij in staat van krankzinnigheid, hetzij in een ernstige staat van geestesstoornis of van zwakzinnig-heid, die hem ongeschikt maakte tot het con-troleren van zijn daden;
- 2° of hij nog steeds in een van deze staten verkeert;

3° of de staat van verdachte thans van aard is gevaar op te leveren voor hemzelf of voor de maatschappij".

De neuropsychiater adviseert de internering in een psychiatrische kliniek voor verdere diagnose en behandeling en reëvaluatie van zijn toestand binnen een jaar. Op de gestelde vragen antwoordt hij als volgt :

- "ad 1° Nee, verdachte, op het ogenblik van de feiten ten zijne laste gelegd, verkeerde noch in staat van krankzinnigheid, noch in een ernstige staat van geestesstoornis of van zwakzinnigheid, die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden;
- ad 2° Ja, verdachte heden verkeert in een ernstige staat van geestesstoornis die hem ongeschikt maakt tot het controleren van zijn daden;
- ad 3° Ja, de staat van verdachte is thans van aard gevaar op te leveren, voornamelijk voor hemzelf".

1.6. Op 4 juni 1996 meldt neuropsychiater MESOTTEN aan de advocaat van verzoeker dat hij verzoeker op aanvraag van de advocaat op 25 mei 1996 in de gevangenis van Vorst heeft onderzocht. Hij besluit zijn onderzoeksverslag als volgt :

"Samenvattend gaat het bij (verzoeker) om een normaal begaafde man, duidelijk homofiel, geëvolueerd naar pedofilie, uitsluitend naar (pre)puberale jongeren, maar van het niet-exclusieve type, aangezien hij zich niet alleen aangetrokken voelt tot kinderen.

In de ontwikkeling van deze parafilie kwam hij ook 'in een conflict' terecht omdat geheimhouding 'noodzakelijk' was t.o.v. zijn werk en zijn ouders, waardoor zijn geaardheid ook misbruikt werd door minderjarige jongens.

Hierdoor geraakte hij nog verder verstrikt in zijn oppervlakkige perverse relaties.

In ieder geval is hiervoor psychiatrische behandeling noodzakelijk in kliniekmilieu ter beveiliging van de omgeving en ter beveiliging van mogelijke suïciderisico.

In een psycho-therapeutisch kader (externe controle) is ook de mogelijkheid tot het aanleren van zelfcontrole mogelijk.

Betrokkene is op dit ogenblik zeker niet in staat risicoloos te functioneren in een omgeving buiten kliniekmilieu.

Op dit ogenblik is hij in feite meer een gevaar voor zichzelf dan voor de maatschappij".

1.7. In zijn arrest van 16 juli 1996 stelt het Hof van Beroep te Brussel, Kamer van Inbeschuldigingstelling, wat volgt :

"Gezien het bevel tot aanhouding verleend ten laste van verdachte door de onderzoeksrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 30.1.1996;

Gezien de beschikking gewezen door de raadkamer van deze rechtbank op 4.7.1996 betekend op 5.7.1996 die de voorlopige hechtenis van verdachte handhaaft;

Gezien het hoger beroep door verdachte tegen voormelde beschikking ingesteld op 5.7.1996;

(...);

Overwegende dat er steeds ernstige aanwijzingen van schuld blijven bestaan in hoofde van verdachte;

(...);

Overwegende dat de handhaving van de voorlopige hechtenis thans nog steeds volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid;

Overwegende dat de hierna vermelde feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verdachte thans nog voorhanden zijn, die de verdere voorlopige hechtenis wettigen, gezien de criteria bepaald in paragraaf 1 van artikel 16 van de wet van 20 juli 1990;

(...);

Overwegende dat er in casu evenwel specifieke omstandigheden bestaan die in toepassing van artikel 16, § 1, van de wet op de voorlopige hechtenis toelaten verdachte in voorlopige vrijheid te stellen onder de volgende voorwaarden die hij, tot in detail, zelf aanbiedt, om hem toe te laten in de gesloten inrichting Medisch Centrum Sint-Jozef te Bilzen, de psychiatrische verzorging te ontvangen die blijkens de stukken uit het dossier aangewezen zijn".

De Kamer van Inbeschuldigingstelling bevestigt de beschikking waartegen hoger beroep, en "zegt evenwel dat de verdachte onmiddellijk in vrijheid zal worden gesteld indien hij niet is aangehouden om andere redenen mits de voorwaarde dat verdachte zich onmiddellijk doet opnemen in de gesloten inrichting

Medisch Centrum Sint-Jozef te Bilzen" "voor een periode van drie maanden vanaf de uitvoering van onderhavig arrest" "met dien verstande dat hij zich op het ogenblik van zijn invrijheidstelling in de gevangenis doet ophalen met een voertuig en door verplegend of anderszins gespecialiseerd personeel van bedoelde instelling".

1.8. Op 17 september 1996 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn advocaat en door een lid van een erkende syndicale organisatie, verhoord door luitenant-kolonel VERGHOTE, directeur personeel en logistiek van de Groep Limburg. Van dit verhoor wordt een proces-verbaal gemaakt dat door verzoeker voor kennisneming wordt ondertekend op 19 september 1996. Verzoeker verklaart tijdens het verhoor :

"De druk was zo groot dat normaal denken niet meer mogelijk was. Ik heb bij herhaling zelfmoord overwogen. Met betrekking tot die zelfmoord heb ik in totaal vier keer klaargestaan om met de pistoolloop in mijn mond een kogel af te vuren en dit op een ogenblik dat ik alleen was 's avonds in de brigade. Op ongeveer hetzelfde tijdstip was ik reeds in behandeling bij de psychiater Dr. BOLLEN".

Naar aanleiding van de hoorzitting van 17 september 1996 worden door de advocaat van verzoeker besluiten neergelegd. Hierin worden de feiten op zich niet ontkend. Verder wordt er uitvoerig verwezen naar het attest van neuropsychiater BOLLEN van 18 februari 1996 en naar het onderzoeksverslag van neuropsychiater MESOTTEN van 4 juni 1996. Hij verwijst tevens naar een psychiatrisch verslag van dr. VAN ACKER dat zich in het gerechtelijk dossier bevindt, waaruit blijkt dat verzoeker "een gevaar oplevert voor zichzelf en hij in een ernstige staat van geestesstoornis verkeert, die hem ongeschikt maakt voor het controleren van zijn daden". Hij merkt op dat de tuchtcommissie nog niet in het bezit

is van dit verslag en vestigt de aandacht op het feit dat hij voor de onderzoeksraad zal vragen om te mogen verschijnen voor de medische commissie, die zijn eventuele reform zal moeten vaststellen op grond van de hoger genoemde geneeskundige attesten. De advocaat besluit dat uit de attesten blijkt, dat verzoeker "zowel op het ogenblik van de feiten, als nog steeds op dit ogenblik, zich bevindt in een ernstige staat van geestesstoornis, die hem ongeschikt maakt tot het controleren van zijn daden en tot het normaal functioneren bij de rijkswacht".

1.9. Bij aangetekend schrijven van 23 september 1996 doet de advocaat van verzoeker bij de Medische Dienst van de Rijkswacht namens verzoeker een aanvraag om te mogen verschijnen voor de Medische Commissie, "teneinde zijn gebrekkigheid te laten vaststellen, meer bepaald dat hij reeds geruime tijd voor de feiten, ten tijde van de feiten, en ook nu nog, zich bevindt in een ernstige staat van geestesstoornis, die hem ongeschikt maakt tot het controleren van zijn daden en tot het normaal functioneren bij de rijkswacht". In de aanvraag wordt verwezen naar de verslagen van de neuropsychiaters BOLLEN, MESOTTEN en VAN ACKER, respectievelijk van 18 februari 1996, 4 juni 1996 en 4 april 1996 en naar het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van 16 juli 1996. Hij vraagt dat "zijn verzoek tot reform, zo mogelijk zou kunnen plaats vinden voor zijn verschijning voor de onderzoeksraad, teneinde ook deze toe te laten een advies te formuleren met meer kennis van zaken, nu het vaststaat dat het zich opdringend ontslag uit de dienst, moet gesteund zijn op medische redenen in plaats van op zwaarwichtige redenen".

1.10. Op 21 november 1996 verschijnt verzoeker, bijgestaan door zijn advocaat en twee leden van een erkende en representatieve syndicale organisatie voor

het rijkswachtpersoneel, voor de onderzoeksraad. Uit het proces-verbaal blijkt, onder meer, dat de verdediging uitdrukkelijk verklaart dat de rechten van de verdediging niet geschaad werden, dat zij geen uitstel vraagt, dat verzoeker wordt gehoord, dat de verdediging wordt uitgenodigd haar verweermiddelen naar voor te brengen, dat de verdediging meent dat indien de onderzoeksraad beslist tot toerekeningsvatbaarheid van verzoeker op basis van het verslag van neuropsychiater VAN ACKER hij ook rekening dient te houden met de verslagen van de neuropsychiaters BOLLEN en MESOTTEN. In de besluiten van de verdediging wordt uitdrukkelijk verwezen naar de verslagen van de neuropsychiaters VAN ACKER, BOLLEN en MESOTTEN, naar het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel van 16 juli 1996 en naar de brief van 23 september 1996 waarin "een op pensioen stelling wegens medische ongeschiktheid" wordt gevraagd. In de besluiten wordt gesteld dat er in hoofde van de overheid de verplichting bestond tot onderzoek naar de definitieve (on)geschiktheid, dat dit onderzoek niet plaatsvond doch formeel werd geweigerd, zodat de onderzoeksraad onbevoegd is om kennis te nemen van de vordering tot "ontslag van ambtswege bij tuchtmaatregel". De verdediging houdt voor dat de verzoeker ten laste gelegde feiten "verschoond worden door de gezondheidstoestand waarin hij zich bevond en nog steeds bevindt ten gevolge waarvan hij tuchtrechtelijk niet kan gesanc-tioneerd worden", waarbij verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State. De verdediging vraagt de onderzoeksraad, in hoofdorde, zich onbevoegd te verklaren, wegens het niet-opstarten van de reform-procedure, in ondergeschikte orde, zijn uitspraak te verdagen tot na de vordering van de Procureur des Konings te Brussel, houdende de regeling van de rechtspleging, aanhangig te maken voor de raadkamer.

1.11. Op 5 december 1996 brengt de onderzoeksraad het volgende advies uit :

" I. DE PROCEDURE

A. De Bevoegdheid.

1. Gelet op het middel van de verdediging dat de onderzoeksraad zou besluiten :
 - * in hoofddorde, zich onbevoegd te verklaren wegens het niet-opstarten van de reform- procedure
 - * in ondergeschikte orde zijn uitspraak te verdagen tot na de vordering van de Heer Procureur des Konings te Brussel houdende de regeling der rechtspleging, ahangig te maken voor de Raadkamer.
 - * in bijkomende ondergeschikte orde de overheid te adviseren de procedure op te starten tot pensionering wegens medische ongeschiktheid (reform)
2. Overwegende dat voor het rijkswachtper- soneel bijzondere statutaire regelingen bij wet en/of krachtens de wet vastgesteld werden inzake :
 - * de medische geschiktheid (art 32 van de statutaire wet).
 - * de beroepsbekwaamheid (art 21 en 34 van de statutaire wet).
 - * de tuchtstraffen (art 24/13 e.v. van de statutaire wet).
 - * de ontneming van de graad (art 20 van de statutaire wet).dat de statutaire procedures met het oog op de toepassing van de verschillende statutaire regelingen in beginsel autonoom zijn.
Overwegende dat de bevoegdheid van de Onderzoeksraad niet afhankelijk is van het al dan niet opstarten van een reform- procedure.
3. Overwegende dat de onderzoeksraad op grond van de statutaire wet een met redenen om- kleed advies moet geven over de tenlaste- legging van de feiten aan de rijkswachter voor dewelke een tuchtvordering werd inge- steld;
dat de raad bij dit advies derhalve zal oordelen of betrokkene al dan niet toe- rekenbaar was op het ogenblik van de feiten;
dat de overheid (i.c. de Minister van Binnenlandse Zaken) een beslissing zal nemen met betrekking tot de tuchtvordering na afloop van de procedure voor de onder- zoeksraad.

4. Dat er derhalve, om de redenen onder A2 en A3 in de huidige stand van de procedure, geen sprake kan zijn van machtsafwending.
5. Om deze redenen, oordeelt de Raad, bij stemming, dat hij bevoegd is om rechtsgeldig kennis te nemen van de adiëring van de korpscommandant.

B. Staat van wijzen.

Overwegende dat de tuchtvordering losstaat van de strafvordering;

dat het voorliggend proceduredossier, bevattende onder andere de omstandige en herhaalde bekentenissen van LWM HUYBRECHTS en de deskundigen verslagen van Dr. A. E. VAN ACKER, F. MESOTTEN en J. BOLLEN, alsook het evaluatieformulier van voornoemde, voldoende gegevens bevat om een met redenen omkleed advies te geven;

dat de Raad dus oordeelt, bij stemming, dat de zaak niet moet uitgesteld worden tot na de vordering van de heer procureur des Konings houdende de regeling der rechtspleging en dat het dossier in staat van wijzen is.

II. Ten gronde.

A. Uiteenzetting van de feiten.

1. Feiten A1

Sedert meerdere jaren en alleszins vanaf 1990, bezocht LWM HUYBRECHTS het FONTAINAS-plein te BRUSSEL en had er tot begin '95 enkel contact met jongeren van 18 à 20 jaar. Vanaf begin 1995 heeft hij er Joegoslavische jongens leren kennen.

De Joegoslavische jongens hebben, na verloop van tijd gezien dat LWM HUYBRECHTS, een regelmatige klant was en altijd schrik had dat er iets zou uitlekken met betrekking tot zijn bezoek aan de prostitutie-milieus. De Joegoslavische jongens zijn begonnen hem te bedreigen indien hij niet zou blijven komen en betalen. Zij brachten alsmaar jongere kinderen mee. Op 3 september 1995 begeeft LWM HUYBRECHTS, vergezeld van minderjarige Joegoslavische jongens, zich met zijn persoonlijk voertuig naar het niveau -8 van een ondergrondse betaalparking te Brussel. De minderjarigen kleden er zich uit en LWM HUYBRECHTS maakt fotografische opnamen terwijl de jongens zich masturberen. De minderjarigen ontvangen een geldsom.

Op 29 januari 1996 begeeft LWM HUYBRECHTS, vergezeld van Joegoslavische minderjarigen, zich opnieuw naar dezelfde parkeergarage, niveau -8 alwaar de politie LWM HUYBRECHTS arresteert.

LWM HUYBRECHTS heeft de geslachtsorganen van de gefotografeerde jongens ook bestreeld en betast.

Overwegende dat betrokkene feiten A1 niet betwist;

oordeelt de Raad, bij stemming, dat de feiten A1 bewezen zijn.

2. Feiten A2

In de zomermaanden van 1995 verplichtten de Joegoslavische jongeren LWM HUYBRECHTS om mee klanten te zoeken opdat ze meer geld konden verdienen.

LWM HUYBRECHTS heeft advertenties geplaatst in homopublicaties. Bij reactie vanwege potentiële klanten werden dan de door hem gemaakte naaktfoto's van minderjarigen opgestuurd tegen betaling.

Overwegende dat betrokkene de feiten A2 niet betwist;

oordeelt de Raad, bij stemming, dat de feiten A2 bewezen zijn.

3. Feiten A3

LWM HUYBRECHTS is de spilfiguur van een pedofielen netwerk.

Overwegende dat het proceduredossier terzake onvoldoende bewijzen bevat, dat het verhoor van betrokkene, (zie blz. 25 van het dossier), alsook de persmap (bijmap 5 van het dossier), waarnaar de korpscommandant verwijst, onvoldoende zijn of niet als rechtsgeldig bewijs kunnen gelden terzake,

dat betrokkene de feiten betwist, oordeelt de Raad, bij stemming, dat de feiten A3 niet bewezen zijn.

B. Tenlastelegging aan LWM HUYBRECHTS

1. Feiten A1

1.1. Overwegende dat het zeer regelmatig bezoeken en het leggen van zeer talrijke kontakten in straatprostitutie-milieu's in het algemeen, waarop de omgeving van het FONTAINAS-plein te Brussel blijkbaar geen uitzondering is, voor een politieambtenaar buiten dienstverband zeer grote risico's op het vlak van de integriteit inhoudt; dat dergelijke milieu's inzonderheid talrijke criminelen en talrijke criminele activiteiten herbergen en het bijgevolg duidelijk is dat een politieambtenaar moet beseffen dat chantage, fysieke bedreigingen, enz. ... zeer reëel zijn en dat een politieambtenaar derhalve moet beseffen dat hij deze plaatsen in zijn

privé-leven moet mijden of alleszins uitzonderlijk voorzichtig moet zijn; dat voormelde overwegingen inzonderheid moesten gelden voor LWM HUYBRECHTS, die tot in 1990 als politieambtenaar werkzaam was in Brussel.

- 1.2. Overwegende dat uit het gevoegde verslag van Dr. VAN ACKER blijkt dat LWM HUYBRECHTS op het ogenblik van de feiten zich niet in een staat bevond die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden; dat uit het proceduredossier, inzonderheid uit de stukken door de verdediging bij het verhoor van de Korpscommandant (stuk 20), blijkt dat :

- * betrokkene op intellectueel vlak op een normaal begaafd niveau functioneert
- * betrokkene sinds zijn puberteit duidelijk homofiele tendensen vertoont
- * betrokkene met betrekking tot zijn homofiele en/of pedofiele aantrekkingspsychiatrische zorg dient te ontvangen en zelfs overwoog zelfmoord te plegen (zie ook de verslagen van Dr. MESOTTEN en Dr. BOLLEN)

- 1.3. Overwegende dat een homofiele en/of pedofiele aantrekkingsgrond op zich geen rechtvaardigingsgrond is voor de feiten, die hem verweten worden, inzonderheid omdat LWM HUYBRECHTS niet bijzonder voorzichtig was bij zijn kontakten.

- 1.4. Om deze redenen, oordeelt de Raad, bij stemming, dat de feiten A1 ten laste gelegd worden aan LWM HUYBRECHTS.

2. Feiten A2

- 2.1. Gelet op het besluit van de verdediging op grond van de neergelegde medische verslagen dat LWM HUYBRECHTS zowel op het ogenblik van de feiten, alsnog steeds op dit ogenblik zich in een ernstige staat van geestesstoornis bevindt, die hem ongeschikt maakt tot het controleren van zijn daden. Overwegende dat het middel van de verdediging met betrekking tot een rechtvaardigheidsgrond gesteund op een staat van geestesstoornis niet

waarschijnlijk voorkomt; dat de motivering van de Korpscommandant bij zijn adieringsverslag terzake ook voldoende is (zie stuk 23, punt 2.c); dat het plaatsen van advertenties en het opsturen van foto's immers een reeks handelingen onderstellen op ogenblikken dat LWM HUYBRECHTS niet exclusief gestuurd wordt door zijn homofiele en/of pedofiele aantrekkingskracht;

dat bovendien uit het gevoegde verslag van Dr. VAN ACKER ook kan blijken dat LWM HUYBRECHTS zich op het ogenblik van de feiten niet in een staat bevond die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden.

2.2. Gelet op de gegevens verschaft bij het verhoor door de Korpscommandant en tijdens de hoorzitting, past het dat onderzocht wordt of betrokkene al dan niet gehandeld heeft onder impuls van een onweerstaanbare morele dwang. Overwegende dat betrokkene noch tijdens het verhoor bij de Korpscommandant, noch bij het verhoor ter hoorzitting voldoende concrete elementen aanvoert die zouden kunnen toelaten dat zou kunnen onderzocht worden of enige waarde kan gehecht worden aan dit verweermiddel, in die zin dat de morele dwang zeker, onvermijdbaar en onvoorzienbaar had kunnen zijn in het licht van de leeftijd, de intellectuele begaafdheid en de beroepsvaardigheden van LWM HUYBRECHTS, dat het feit dat een informateur in staat zou kunnen zijn om zijn identiteit op te sporen te wijten is aan zijn gedrag (het rondrijden met zijn voertuig op het FONTAINAS-plein en het FLAGEY-plein) en dus niet onvermijdbaar en niet onvoorzienbaar.

2.3. Overwegende dat de motieven sub B.1.1. en B.1.3. trouwens eveneens gelden voor de feiten A2.

2.4. Om deze redenen, oordeelt de Raad, bij stemming, dat de feiten A2 ten laste gelegd worden aan LWM HUYBRECHTS.

C. Omschrijving van de feiten

1. Tekortkomingen aan de waardigheid van het ambt

Overwegende dat de uitvoeringsregels van de dienst voor de personeelsleden van de rijkswacht vastgelegd zijn bij de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid bij artikel 24/3;

overwegende dat van de personeelsleden van de rijkswacht verwacht wordt dat zij blijken geven van een volstrekte onpartijdigheid, onkreukbaarheid en integriteit (Charter van de waarden van de rijkswacht, Art. 3); dat het rijkswachtpersoneel erop gewezen werd dat zij hun houding en gedrag, zowel in de uitoefening van hun ambt als daarbuiten, permanent moeten afstemmen op de essentiële deontologische normen en er zorg moeten voor dragen dat zij nooit aanleiding geven tot enige dubbelzinnigheid op dit vlak (Onderrichting van de Commandant van de Rijkswacht Nr DPAD/69 DK 670 van 3 maart 1982 & Nr DPB/069 DK 670 van 15 maart 1993).

Overwegende dat deze waarden en normen niet alleen in dienst moeten in acht worden genomen, maar dat zij tevens gelden buiten dienstverband, voor zover zij noodzakelijk zijn voor de goede werking van de dienst; dat LWM HUYBRECHTS bekleed is met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke politie en in hoofde van deze hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten ondermeer moet toezien op de naleving van de politiewetten en verordeningen, de voorkoming van misdrijven en de bescherming van personen en goederen;

dat LWM HUYBRECHTS tevens bekleed is met de hoedanigheid van agent van gerechtelijke politie en in hoofde van deze hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten ondermeer tot taak heeft de misdaden, de wanbedrijven en de overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te verzamelen, daarvan kennis te geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheid;

dat het buiten dienstverband regelmatig bezoeken van straatprostitutiemilieus te Brussel zonder de vereiste voorzichtigheid, het plegen van zedenfeiten in openbare autogarages en het verkopen van naaktfoto's van minderjarigen niet aanvaardbaar kan zijn in hoofde van een politieambtenaar, bekleed met de hoedanigheid van agent van

bestuurlijke en gerechtelijke politie en als dusdanig belast met het voorkomen, doen ophouden en het zo nodig vaststellen en onderzoeken van misdrijven tegen de orde der familie en tegen de openbare zedelijkheid;

dat dergelijk gedrag fundamenteel afbreuk doet aan de vereiste ondubbelzinnigheid op het vlak van de onkreukbaarheid en de integriteit;

dat, om deze redenen, het gedrag van LWM HUYBRECHTS strijdig is met de statutaire wet, inzonderheid :

- * artikel 24/2, § 2 dat bepaalt dat de personeelsleden zich gedragen naar de richtlijnen die in het belang van de dienst worden gegeven.

- * artikel 24/3 dat bepaalt dat zij ten allen tijde en in alle omstandigheden bijdragen tot de eerbiediging van de wet oordeelt de Raad, bij stemming, dat de feiten een tuchtvergriep uitmaken.

2. Ernst van de tuchtvergriep

Overwegende dat de normen en verwachtingen inzake de vereiste ondubbelzinnigheid op het vlak van de onkreukbaarheid en de integriteit, waarvan sprake bij het adiëeringsverslag en bij punt C.1. van onderhavig advies, langs talrijke kanalen ter kennis gebracht werd van de personeelsleden, inzonderheid langs de infobladen, alsook bij de voortgezette vorming;

dat de Rijkswacht als nationale politiedienst een specifieke rol te vervullen heeft, meer bepaald de goede werking van de instellingen van een democratische staat, zodat de overheid de mogelijkheid moet hebben de volledige integriteit te vrijwaren van dit korps;

dat het vertrouwen dat de overheid stelt in haar politieambtenaar en het vertrouwen dat de Rijkswacht naar haar klanten moet uitstralen volledig teloorgaat zo men niet blindelings en zonder twijfel op de integriteit van de personeelsleden mag vertrouwen;

dat het plegen van de feiten A1 en A2, ook al situeren deze feiten zich buiten dienstverband, van die aard is dat de voor een lid van de Rijkswacht vereiste integriteit totaal verloren ging in hoofde van LWN HUYBRECHTS;

dat inzonderheid voor de feiten A2, in hoofde van een politieambtenaar, in de

gegeven omstandigheden, geen verzachtende omstandigheden aanvaard kunnen worden; oordeelt de Raad, bij stemming, dat het tuchtvergrijp uitzonderlijk zwaarwichtig is.

D. De voorgestelde straf

Overwegende dat de persoonlijke problemen en de goede staat van dienen van LWM HUYBRECHTS niet beletten, rekening houdend met de uitzonderlijke ernst van de feiten, dat de zwaarste tuchtstraf opgelegd wordt, dat de motivering terzake van de Korpscommandant bij zijn adiëringsverslag voldoende is, oordeelt de Raad, bij stemming, dat het ontslag van ambtswege zou opgelegd worden".

1.12. Op 23 januari 1997 zendt de Minister van Binnenlandse Zaken de volgende nota aan de commandant van de rijkswacht met betrekking tot de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege van verzoeker :

"ONDERWERP : Definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege

Betreft : Eerste wachtmeester HUYBRECHTS, Edwig (45 20489 95 - Bde GINGELOM)

- Ref. : 1. Art 24/13 § 1, 7°, 24/20 § 1, 24/24 § 1, al 2, 24/30, § 3, al 2, 24/34 § 2, 24/35 en 30-4° van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht
2. Art 36 en 43 van het koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht
3. Adiëringsverslag van de korpscommandant Nr DPL-34-M-Vert van 20 september 1996
4. Advies van de onderzoeksraad voor het rijkswachtpersoneel, Nederlandstalige Kamer Nr 96/054/N van 05 december 1996

1. Ik heb kennis genomen van de feiten uiteengezet voor de onderzoeksraad en de tenlasteleggingen hiervan aan Eerste wachtmeester HUYBRECHTS. Meer bepaald :

Feiten A1

Sedert meerdere jaren en alleszins vanaf 1990, bezocht Eerste wachtmeester HUYBRECHTS het FONTAINAS-plein te BRUSSEL, en had er tot begin

1995 enkel kontakt met jongeren van 18 à 20 jaar.

Vanaf begin 1995 heeft hij er Joegoslavische jongens leren kennen.

De Joegoslavische jongens hebben, na verloop van tijd gezien dat Eerste wachtmeester HUYBRECHTS een regelmatige klant was en altijd schrik had dat er iets zou uitlekken met betrekking tot zijn bezoek aan de prostitutie-milieu's. Die Joegoslavische jongens zijn begonnen hem te bedreigen indien hij niet zou blijven komen en betalen. Zij brachten alsmaar jongere kinderen mee.

Op 3 september 1995 begeeft Eerste wachtmeester HUYBRECHTS, vergezeld van minderjarige Joegoslavische jongens, zich met zijn persoonlijk voertuig naar het niveau -8 van een ondergrondse betaalparking te BRUSSEL. De minderjarigen kleden er zich uit en Eerste wachtmeester HUYBRECHTS maakt fotografische opnamen terwijl de jongens zich masturberen. De minderjarigen ontvangen een geldsom.

Op 29 januari 1996 begeeft Eerste wachtmeester HUYBRECHTS, vergezeld van Joegoslavische minderjarigen, zich opnieuw naar dezelfde parkeergarage, niveau -8 alwaar de politie Eerste wachtmeester HUYBRECHTS arresteert.

Eerste wachtmeester HUYBRECHTS heeft de geslachtsorganen van de gefotografeerde jongens ook bestreeld en betast.

Feiten A2

In de zomermaanden van 1995 verplichtten Joegoslavische jongeren Eerste wachtmeester HUYBRECHTS om mee klanten te zoeken opdat ze meer geld konden verdienen.

Eerste wachtmeester HUYBRECHTS heeft advertenties geplaatst in homopublicaties. Bij reactie vanwege potentiële klanten werden dan de door hem gemaakte naaktfoto's van minderjarigen opgestuurd tegen betaling.

2. Tevens heb ik kennis genomen van het advies van de onderzoeksraad omtrent de omschrijving van de feiten. Ik ben, zoals de onderzoeksraad in zijn advies stelt, eveneens van oordeel dat de feiten van tuchtvergrijp uitmaken en dat die tuchtvergrijpen uitzonderlijk zwaarwichtig zijn. Ik sluit mij dan ook bij het uitgebrachte advies aan.
3. Bijgevolg, wegens de redenen vermeld in het advies van de onderzoeksraad, leg ik Eerste wachtmeester HUYBRECHTS de definitieve ambts-ontheffing door ontslag van ambtswege op".

Dit is de bestreden beslissing.

1.13. Met een nota van 29 januari 1997 zendt de Algemene Directie van het Personeelsbeheer de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 januari 1997 aan de commandant van het district Hasselt. Hierin wordt gesteld dat de ambtsontheffing van verzoeker uitwerking zal hebben op 1 maart 1997, dat op dezelfde datum hem zijn graad zal worden ontnomen, dat verzoeker met definitief verlof wordt geplaatst en dat met toepassing van de bepalingen van artikel 29 van de wet van 27 december 1973 de periode van 12 februari 1996 tot en met 28 februari 1997 tijdens dewelke verzoeker bij ordemaatregel was geschorst, van rechtswege wordt omgezet in een periode van non-activiteit bij tuchtmaatregel.

1.14. Op 3 februari 1997 antwoordt de Minister van Binnenlandse Zaken op een brief van de advocaat van verzoeker van 24 december 1996. Hij stelt dat hij "gezien de uitzonderlijke zwaarwichtige feiten" gepleegd door verzoeker is ingegaan op het advies van de onderzoeksraad en aan verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege heeft opgelegd.

1.15. Op 5 februari 1997 ondertekent verzoeker de nota's van 23 en 29 januari 1997 voor ontvangst.

1.16. Op 3 april 1997 wordt het verzoekschrift tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ter post aangetekend verzonden.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en de hoorplicht, van de bewijswaarde der deskundigenverslagen,

"Doordat, eerste onderdeel,
de Heer Minister zich beperkt tot het woordelijk overnemen van de feitenomschrijving uit het advies van de Onderzoeksraad en vervolgens tot het louter verwijzen naar de redenen vermeld in het advies om aan verzoeker de zwaarste tuchtstraf op te leggen.

Terwijl uit niets blijkt dat de verwerende partij ook kennis heeft genomen van de argumenten die werden naar voor gebracht door verzoeker en deze mede in overweging heeft genomen;

Dat daarenboven van de overheid mag verwacht worden dat zij zich niet louter zou conformeren naar een advies maar hieraan minstens een eigen appreciatie zou verlenen.

En doordat, tweede onderdeel,
in de bestreden beslissing volkomen wordt voorbijgegaan aan het schrijven van de raadsman van verzoeker dd. 24.12.1996 en de hierbij gevoegde stukken (stuk 012).

Terwijl hierin op gemotiveerde wijze werd aangedrongen op een opschorting van de beslissing tot na de vordering van het Parket tot regeling rechtspleging in de strafprocedure, minstens tot aan het bijbrengen van een bijkomend psychiatrisch verslag omtrent de toestand van verzoeker voor en tijdens de feiten.

Dat verzoeker hierin tevens aandrang om gehoord te worden.

Dat door geen rekening te houden met de argumenten van verzoeker en niet te antwoorden, op het verzoek om gehoord te worden, de bestreden beslissing niet geacht kan worden te steunen op de rechtens vereiste uitdrukkelijke en afdoende motivering in de zin van

de Wet van 29 juli 1991 en werd genomen met schending van de rechten van verdediging.

En doordat, derde onderdeel,
in het advies van de Onderzoekscommissie, wordt gesteld dat het argument van de verdediging met betrekking tot een rechtvaardigingsgrond gesteund op een staat van geestesstoornis niet waarschijnlijk voorkomt;

Dat wordt gesteld dat de motivering van de Korpscommandant bij zijn addiëringsverslag terzake voldoende is (stuk 002 : tuchtdossier : pag. 23 punt 2.c.).

Dat onder dit punt in het addiëringsverslag, de Korpscommandant stelde :

'Ik acht de psychische toestand van HUYBRECHTS in de periode van de gepleegde feiten geen essentieel noch wezenlijke beoordelingsfactor m.b.t. het moreel element van het tuchtrechtelijk vergrijp'.

Terwijl verzoeker in besluiten neergelegd zowel tijdens de hoorzittingen van 17.09.1996 en 21.11.1996 verwees naar diverse psychiatrische verslagen waaruit blijkt dat verzoeker zowel op het ogenblik van de feiten, als tijdens de tuchtprocedure zelf, zich bevond in een ernstige staat van geestesstoornis, die hem ongeschikt maakt tot het controleren van zijn daden.

Dat aldus uit het attest opgesteld door dokter J. BOLLEN op 18.02.96, bleek dat verzoeker tussen 19.12.92 en 19.02.93 achtmaal konsulteerde, oorspronkelijk met vraag naar een medisch geassisteerde zelfmoord, navolgend in verband met zijn pedofiele aantrekking tegenover jongens.

Dr. BOLLEN stelt dat hij hem toen reeds een begeleiding voorstelde om zijn geaardheid te leren aanvaarden en er mee om te leren gaan.

Op grond van zijn bevindingen toen besloot Dr. BOLLEN tot de wenselijkheid van psychiatrische zorgen (stuk 002 : tuchtdossier : nr. 78).

Dat Dr. MESOTTEN in zijn verslag van 04.06.1996 tot het besluit kwam :

'... In ieder geval is hiervoor psychiatrische behandeling noodzakelijk in kliniekmilieu, ter beveiliging van de omgeving en ter beveiliging van mogelijke suïccide risico ...

Betrokkene is op dit ogenblik zeker niet in staat risikoloos te functioneren in een omgeving buiten kliniekmilieu. Op dit ogenblik is hij in feite meer een gevaar voor zichzelf dan voor de maatschappij...' (stuk 002 : tuchtdossier : nr. 77).

Dat tenslotte zich in het gerechtelijk dossier een psychiatrisch verslag van Dr. VAN ACKER bevindt, die werd aangesteld in opdracht van de Onderzoeksrechter, waaruit blijkt dat 'verdachte (verzoeker) een gevaar oplevert voor zichzelf en hij verkeert in een

ernstige staat van geestesstoornis, die hem ongeschikt maakt voor het controleren van zijn daden'.

En terwijl de verdediging zowel in besluiten als in het schrijven van 24.12.1996 aan verwerende partij aandrong opdat minstens de procedure zou worden opgeschort tot na onderzoek van de medische geschiktheid van verzoeker, desgevallend het bijbrengen van een bijkomend psychiatrisch onderzoek.

Dat zodoende het advies van de Onderzoeksraad, waarop de bestreden beslissing is gesteund, niet rechtmatig vermocht te stellen dat de staat van geestesstoornis niet waarschijnlijk voorkomt.

Dat zodoende de bestreden beslissing niet gesteund is op een rechtens vereiste en afdoende motivering en werd opgenomen met schending van de rechten van verdediging;

En doordat, vierde onderdeel, in haar advies de onderzoekcommissie tot het besluit komt dat verzoeker zich op het ogenblik van de feiten niet in een staat bevond die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden.

Dat zij zich hiervoor enkel steunt op het verslag van Dr. VAN ACKER.

Terwijl de bestreden beslissing op dit advies is gesteund.

En terwijl, uit het verslag van Dr. BOLLEN en Dr. MESOTTEN duidelijk volgt dat verzoeker reeds om psychiatrische hulp vroeg in de periode 92-93.

Dat verzoeker dan ook van oordeel is dat het verslag van Dr. VAN ACKER geen uitsluitel geeft nopens de geestestoestand op het ogenblik van de feiten.

Dat immers Dr. VAN ACKER verzoeker zeer kort na de feiten onderzocht in de gevangenis en hem toen niet toerekeningsvatbaar achtte, terwijl hij niettemin stelt dat hij op het ogenblik van de feiten wel toerekeningsvatbaar zou zijn geweest hoewel het misdrijf afliep op 29.01.1996, datum waarop verzoeker werd betraapt ?

Dat mede om deze reden, de verdediging, in haar schrijven aan de Minister dd. 24.12.1996 verzocht om een opschorting van de beslissing tot na het bijbrengen van een tweede psychiatrisch verslag betreffende de toestand van verzoeker voor en tijdens de feiten.

Dat de overheid gehouden is door de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding. D.w.z. dat de overheid alleen die feiten als bewezen kan beschouwen die volgens de algemene beginselen van de bewijsvoering naar recht en redelijkheid voor bewezen kunnen worden gehouden.

Dat zodoende de Onderzoekscommissie niet zonder deze zorgvuldigheidsplicht en de bewijskracht van de deskundigenverslagen van Dr. MESOTTEN en Dr. BOLLEN te schenden, vermocht te oordelen dat verzoeker niet geestesgestoord was op het ogenblik van de feiten;

Dat de bestreden beslissing hierdoor is aangetast door nietigheid.

Dat alleszins de rechten van verdediging werden geschonden nu de beslissing - hoewel gevraagd - niet werd opgeschort tot nadat meer duidelijkheid zou zijn verschaft nopens de geestestoestand van verzoeker op het ogenblik van de feiten.

Dat in deze omstandigheden de bestreden beslissing evenmin geacht kan worden afdoende te zijn gemotiveerd";

dat hij zijn middelen nog verder expliciteert als volgt :

"'De overheid maakt zich schuldig aan machtsafwen- ding indien het werkelijk motief voor een ontslag van ambtswege gelegen is in de medische ongeschiktheid van het personeelslid en zij bewust de afzetting heeft uitgesproken om te vermijden dat zij de 'financiële gevolgen' zou moeten dragen die voort- spruiten uit een afdanking of terbeschikkingstelling wegens medische ongeschiktheid.

Machtsafwen- ding is een vorm van onwettigheid en leidt bijgevolg tot de vernietiging van de tucht- straf'.

'Het is mogelijk dat de feiten die in beginsel een tuchtvergrijp vormen geheel of gedeeltelijk kunnen worden verschoond door de gezondheidstoestand van betrokkene'. (R.v.St., ROME, nr. 35.987, 12.12.90, R.v.St. CLEMENT, nr. 38.115, 19.11.91, Vgl. R.v.St. GRAFE, nr. 26.033, 08.01.86, R.v.St., COUMANS nr. 26.685, 18.06.86).

'De tuchtoverheid is dus verplicht rekening te houden met de gezondheidstoestand van betrokkene bij het beantwoorden van de vraag of de tenlaste gelegde feiten tuchtrechtelijk laakbaar zijn, en zo ja, bij de beoordeling van de ernst ervan'. (R.v.St. REGNIERS, nr. 23.455, 26.07.83).

'Indien het personeelslid via medische attesten tracht te bewijzen dat de feiten te verklaren zijn door zijn gezondheidstoestand of wanneer door bij- voorbeeld adviezen van de administratieve gezond- heidsdienst twijfel bestaat over de medische ge- schiktheid van betrokkene om het ambt uit te oefenen, moet het bestuur dit probleem vooraf onderzoeken, om uit te maken of er al dan niet sprake is van een tuchtrechtelijk vergrijp. Indien het bestuur dit nalaat zijn de feiten niet zorgvuldig beoordeeld, zodat de tuchtstraf zal worden vernietigd door de Raad van State'. (R.v.St. PEVEE, nr. 17.155, 10.09.75, R.v.St. ROME, nr. 35.842, 25.01.89).

Wanneer een ambtenaar wordt vrijgesproken door de strafrechter omdat hij zich op het ogenblik van de feiten in een staat van krankzinnigheid bevond, kan

er voor dit zelfde feit geen tuchtstraf worden opgelegd.

'Hetzelfde geldt wanneer de ambtenaar wordt geïnterneerd op grond van de Wet op de bescherming van de maatschappij.

Wanneer een ambtenaar door de strafrechter wordt vrijgesproken omdat hij zich op het ogenblik van de feiten in 'een' staat van krankzinnigheid bevond (art. 71 SWB) kan er voor ditzelfde feit geen tuchtstraf worden opgelegd.

Voor dergelijke feiten die dus geen tuchtfouten zijn, maar wel de goede werking van de dienst verstoren kunnen enkel andere, 'orde' maatregelen worden getroffen.

Het bestuur kan dus enkel een niet-tuchtrechtelijke maatregel in het belang van de dienst nemen, zoals een oppensioenstelling wegens medische ongeschiktheid.

Het komt het bestuur toe te oordelen wat de meest adequate maatregel is, maar de overheid is hierbij gebonden door het redelijkheidsbeginsel.";

2.1.1.1. Overwegende dat krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden ontslagbeslissing van 23 januari 1997 "uitdrukkelijk" en "afdoende" gemotiveerd dient te worden; dat de bestreden beslissing van 23 januari 1997 ongetwijfeld "uitdrukkelijk" gemotiveerd werd; dat de vraag rijst of deze uitdrukkelijke motivering ook "afdoende" is;

2.1.1.2. Overwegende dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker kennis had van de motieven van de bestreden beslissing voordat hij zijn annulatieberoep en zijn vordering tot schorsing heeft ingesteld; dat verzoeker de bestreden beslissing, met inbegrip van de motivering ervan, op 5 februari 1997 voor kennisneming heeft ondertekend; dat in de beslissing verwezen wordt naar het advies van de onderzoeksraad; dat het advies van de onderzoeksraad van 5 december 1996 aan verzoeker overhandigd werd op 16 december 1996 en door hem dezelfde dag voor ontvangst ondertekend; dat de

bestreden beslissing onder punt 1. omstandig de "feiten" vermeldt waarop de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege is gesteund; dat deze feiten door verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing overigens niet worden betwist; dat in punt 2. van de bestreden beslissing gesteld wordt dat de Minister van Binnenlandse Zaken kennis heeft genomen van het advies van de onderzoeksraad omtrent de omschrijving van de feiten, dat de Minister - zoals de onderzoeksraad - van oordeel is dat de feiten een tuchtvergrijp uitmaken, dat die tuchtvergrijpen uitzonderlijk zwaarwichtig zijn en dat de Minister zich bij het uitgebrachte advies aansluit; dat in het deel van het advies dat betrekking heeft op de "omschrijving van de feiten" de onderzoeksraad omstandig motiveert waarom hij van oordeel is dat de feiten een tuchtvergrijp uitmaken en dat dit tuchtvergrijp "uitzonderlijk zwaarwichtig" is; dat in die omstandigheden precies geweten is voor welke feiten de tuchtstraf wordt opgelegd en om welke redenen de zwaarste tuchtstraf wordt opgelegd; dat een dergelijke motivering "afdoende" is; dat uit het dossier blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken kennis heeft genomen van de brief van de advocaat van verzoeker van 24 december 1996; dat de Minister in zijn brief van 3 februari 1997 immers uitdrukkelijk stelt dat hij akte heeft genomen van de brief van 24 december 1996; dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

2.1.2. Overwegende dat de formele motiveringsplicht niet noodzakelijkerwijs impliceert dat de verwerende partij op alle vragen van verzoeker moet antwoorden; dat de hoorplicht niet inhoudt dat op elk ogenblik in de procedure de mogelijkheid moet geboden worden om gehoord te worden; dat in casu verzoeker op 17 september 1996 gehoord werd door zijn korpscommandant, luitenant-kolonel VERGHOTE, directeur personeel en logistiek van de Groep Limburg, bij toepassing van artikel 24/30, § 2,

van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht en door de onderzoeksraad op 21 november 1996, bij toepassing van artikel 24/34, § 1, van de wet van 27 december 1973; dat geen enkele tekst van toepassing op het personeel van de rijkswacht en geen enkel algemeen beginsel vereist dat het personeelslid bovendien moet worden gehoord door de hogere overheid die de straf uitspreekt; dat de rechten van de verdediging niet werden geschonden doordat verzoeker zich van bij het eerste verhoor door de korpscommandant op 17 september 1996 effectief heeft kunnen laten bijstaan door zijn advocaat en door een lid van een erkende en representatieve syndicale organisatie van het rijkswachtpersoneel; dat er geen verplichting was de bestreden beslissing op te schorten tot na de vordering van het parket tot regeling van de rechtspleging in de strafprocedure, of minstens tot een bijkomend psychiatrisch verslag, omtrent de gezondheidstoestand van verzoeker voor en tijdens de feiten, werd voorgelegd; dat het tweede onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

2.1.3.1. Overwegende dat in het advies van de onderzoeksraad van 5 december 1996 geoordeeld wordt dat "het middel van de verdediging met betrekking tot een rechtvaardigingsgrond gesteund op een staat van geestesstoornis niet waarschijnlijk voorkomt; dat de motivering van de Korpscommandant bij zijn adiëeringsverslag terzake ook voldoende is"; dat de tuchtoverheid bij de beoordeling van de tenlaste gelegde feiten en de ernst ervan verplicht is rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene op het ogenblik van de feiten; dat het immers mogelijk is dat feiten die in beginsel een tuchtvergriep vormen geheel of gedeeltelijk, kunnen worden verschoond door de gezondheidstoestand van het personeelslid;

2.1.3.2. Overwegende dat uit het advies van 5 december 1996 blijkt dat de onderzoeksraad de gezondheidstoestand van verzoeker op het ogenblik van de feiten heeft onderzocht aan de hand van de verslagen van drie neuropsychiaters : dokter BOLLEN, dokter MESOTTEN en dokter VAN ACKER; dat uit het verslag van dokter BOLLEN van 18 februari 1996 blijkt dat verzoeker hem achtmaal heeft bezocht tussen 19 december 1992 en 19 februari 1993, oorspronkelijk met de vraag naar "een medisch geassisteerde zelfmoord" als gevolg van zijn "pedofiele aantrekking tegenover een jongen"; dat het hem op grond van zijn bevindingen "waarschijnlijk lijkt dat (verzoeker) psychiatrische zorg dient te ontvangen"; dat uit dit verslag evenwel niet blijkt dat dokter BOLLEN een uitspraak doet over de gezondheidstoestand van verzoeker op het ogenblik van de feiten op 29 januari 1996; dat uit het verslag wel blijkt dat het contact tussen verzoeker en de geneesheer "verbroken raakte"; dat in het verslag van dokter MESOTTEN van 4 juni 1996 onder het opschrift "5. Bespreking", onder meer, gesteld wordt dat verzoeker "op intellectueel vlak functioneert op een normaal begaafd niveau" en dat hij "sinds zijn puberteit duidelijk homofiele tendensen" vertoont; dat in fine van dit verslag geoordeeld wordt als volgt :

"In ieder geval is hiervoor psychiatrische behandeling noodzakelijk in kliniekmilieu ter beveiliging van de omgeving en ter beveiliging van mogelijke suïciderisico.

In een psycho-therapeutisch kader (externe controle) is ook de mogelijkheid tot het aanleren van zelfcontrole mogelijk.

Betrokkene is op dit ogenblik zeker niet in staat risicoloos te functioneren in een omgeving buiten kliniekmilieu.

Op dit ogenblik is hij in feite meer een gevaar voor zichzelf dan voor de maatschappij";

dat uit dit verslag evenwel niet blijkt dat dokter MESOTTEN een uitspraak doet over de gezondheidstoestand

van verzoeker op het ogenblik van de feiten op 29 januari 1996; dat uit het verslag van 4 april 1996 van dokter VAN ACKER, deskundige aangesteld door de onderzoeksrechter te Brussel, blijkt dat verzoeker, "op het ogenblik van de feiten ten zijne laste gelegd, verkeerde noch in staat van krankzinnigheid, noch in een ernstige staat van geestesstoornis of van zwakzinnigheid, die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden"; dat de geneesheren BOLLEN en MESOTTEN in hun verslag niet uitdrukkelijk hebben gesteld dat verzoeker niet geschikt was om zijn daden te controleren op het ogenblik van de feiten; dat dokter VAN ACKER wel heeft gesteld dat verzoeker zich op het ogenblik van de feiten niet in een staat bevond die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden; dat, op grond van de drie voorliggende medische verslagen, de onderzoeksraad in zijn advies rechtmatig vermocht te stellen dat de rechtvaardigingsgrond gesteund op de staat van geestesstoornis - op het ogenblik van de feiten - niet waarschijnlijk voorkomt; dat in het arrest van 16 juli 1996 waarin door het Hof van Beroep te Brussel, Kamer van Inbeschuldigingstelling, onder meer, wordt geoordeeld dat "er steeds ernstige aanwijzingen van schuld blijven bestaan in hoofde van verdachte"; dat er niet werd geoordeeld dat verzoeker zich op het ogenblik van de feiten in een staat van krankzinnigheid, geestesstoornis of zwakzinnigheid bevond; dat in het adiëringsverslag van 20 september 1996 de korpscommandant stelt dat hij "de psychische toestand van (verzoeker) in de periode van de gepleegde feiten geen essentieel bestanddeel noch wezenlijke beoordelingsfactor m.b.t. het moreel element van het tuchtrechtelijk vergrijp" acht; dat in de bestreden ontslagbeslissing van 23 januari 1997 evenwel niet uitdrukkelijk verwezen wordt naar dit adiëringsverslag, doch wel naar het advies van de onderzoeksraad van 5 december 1996, waarin wel werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker op het

ogenblik van de feiten; dat op grond van het verslag van dokter VAN ACKER de onderzoeksraad rechtmatig tot het besluit kon komen dat verzoeker zich op het ogenblik van de feiten niet bevond in een staat die hem ongeschikt maakte tot het controleren van zijn daden; dat er derhalve niet kan worden aangenomen dat "de bestreden beslissing niet gesteund is op een rechtens vereiste en afdoende motivering en werd genomen met schending van de rechten van verdediging"; dat het derde onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

2.1.4. Overwegende dat uit de verslagen van de neuropsychiaters BOLLEN en MESOTTEN blijkt dat verzoeker reeds vroeger om psychiatrische hulp vroeg; dat uit de motivering van het advies van de onderzoeksraad ("B. Tenlastelegging aan 1WM HUYBRECHTS") blijkt dat deze rekening heeft gehouden met de verslagen van de dokters BOLLEN, MESOTTEN en VAN ACKER; dat de onderzoeksraad blijkbaar geoordeeld heeft dat het verslag van dokter VAN ACKER van doorslaggevend belang is; dat de verwerende partij er terecht op wijst dat enkel dokter VAN ACKER de hoedanigheid van deskundige heeft aangezien hij is aangesteld door de onderzoeksrechter; dat de onderzoeksraad rechtmatig van oordeel kan zijn dat de verslagen van de dokters BOLLEN en MESOTTEN niet dezelfde bewijswaarde hebben als dit van dokter VAN ACKER; dat het niet blijkt dat de onderzoeksraad de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding en de bewijskracht van de verslagen van de dokters BOLLEN en MESOTTEN heeft miskend; dat, behoudens andersluidend voorschrift, de tuchtoverheid niet verplicht is haar beslissing uit te stellen tot de strafrechter uitspraak heeft gedaan en het vonnis of arrest definitief is geworden; dat de tuchtoverheid discretionair oordeelt of zij al dan niet wacht op de uitspraak van de strafrechter; dat artikel 24/38, § 2, van de hoger genoemde wet van 27 december 1973 luidt als volgt :

"§ 2. Onder voorbehoud van het tweede en derde lid en van het gezag van gewijsde omtrent de feiten, beïnvloedt de strafvordering de tuchtvordering niet.

Behalve wanneer het betrokken personeelslid de feiten erkent als vaststaand of wanneer die door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden, schorst de strafvordering de tuchtvordering tot op het ogenblik van de ontvangst van het dossier overgezonden door de gerechtelijke overheden.

De verjaring van de tuchtvordering wordt geschorst zolang de tuchtvordering zelf geschorst is door een strafvordering. De verjaring wordt eveneens geschorst tijdens de duur van de afwezigheid om gezondheidsredenen";

dat, gelet op de bekentenis van verzoeker met betrekking tot de feiten en het deskundigenverslag van dokter VAN ACKER, de onderzoeksraad, en nadien de Minister van Binnenlandse Zaken, in het bezit van de nodige gegevens was om met kennis van zaken op een zorgvuldige wijze te kunnen oordelen en beslissen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve niet verplicht was zijn beslissing van 23 januari 1997 op te schorten tot meer duidelijkheid zou zijn verschaft nopens de geestestoestand van verzoeker op het ogenblik van de feiten; dat de rechten van verdediging dan ook niet geschonden werden door de bestreden beslissing niet op te schorten tot er meer duidelijkheid was over de geestestoestand van verzoeker; dat het vierde onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

2.2. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de algemene beginselen der behoorlijke procesvoering, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, algemeen rechtsbeginsel der schuld-bekwaamheid "nulla poena sine culpa" en toerekeningsvatbaarheid, en van de bewijskracht der deskundigenverslagen,

"Doordat, eerste onderdeel,
de verwerende partij niet inging op de herhaalde verzoeken van de verdediging tot een onderzoek naar de medische geschiktheid van verzoeker alvorens over

te gaan tot het opleggen van een tuchtstraf, minstens tot het schorsen van de tuchtprocedure totdat door de gerechtelijke overheid zou zijn beslist over de internering van verzoeker.

Terwijl de verwerende partij ter verantwoording van zijn beslissing tot verlenging van de schorsing bij ordemaatregel op 10.06.1996 (stuk 002 : tucht-dossier : pag.3) wél uitdrukkelijk verwees naar het feit dat de zaak op gerechtelijk vlak nog niet was afgesloten.

Er werd toen expliciet beslist de ordemaatregel te verlengen tot uiterlijk vier maanden na het einde van de strafvordering.

Dat hoewel in principe de strafvordering geen schorsend effect heeft op de tuchtprocedure het niet verenigbaar is met de beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij deze schorsende werking wél aanvaardt voor een ordemaatregel maar niet voor de veel ingrijpender maatregel van het opleggen van (zwaarste) tuchtstraf.

Dat dit des te meer het geval is nu de verdediging aan de hand van de hoger vermelde medische verslagen waarschijnlijk maakte dat de gezondheidstoestand van verzoeker iedere strafbaarheid uitsloot.

Dat immers de verschijning voor de geneeskundige commissie waarop verzoeker androng noodzakelijk was, al was het maar om de schuldbekwaamheid van verzoeker te kunnen nagaan.

Doordat, tweede onderdeel,

De Onderzoekscommissie enkel heeft onderzocht of verzoeker zich op het ogenblik van de feiten in een ernstige staat van geestesstoornis bevond;

Terwijl niet werd onderzocht of verzoeker zich - zoals nochtans uit alle bijgebrachte psychiatrische verslagen duidelijk bleek - ook op het ogenblik van het opleggen van de tuchtstraf in een staat van geestesstoornis bevond.

Dat nochtans het opleggen van een straf vereist dat de betrokkene schuldbekwaam kan worden geacht.

En doordat, derde onderdeel,

de onderzoeksraad stelde dat nood tot psychiatrische zorg voor verzoeker zich zou beperken tot de problematiek van zijn homofiele en/of pedofiele aantrekking;

en dat deze aantrekking geen rechtvaardigingsgrond is voor de feiten;

Terwijl uit de psychiatrische verslagen blijkt dat zich psychiatrische zorgen opdringen gezien de zware geestesstoornis waarin verzoeker lijdt;

Dat deze zorgen dus niet enkel verband houden met de sexuele geaardheid van verzoeker maar zich opdringen gezien zijn algemene toestand van ernstige krankzinnigheid op het ogenblik van de procedure zelf waarbij onder meer werd gewezen op de suicide neigingen van verzoeker.

Dat hieruit volgt dat de toestand waarin verzoeker zich bevond op het ogenblik van de tuchtprocedure (en nog steeds) de onderzoeksraad niet toeliet verzoeker toerekeningsvatbaar en schuldbekwaam te achten;

Dat de bestreden beslissing, door het opleggen van een tuchtstraf, zonder voorafgaandelijk de gezondheidstoestand van betrokkene na te gaan en in weerwil met de psychiatrische verslagen waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan ernstige krankzinnigheid, de algemene beginselen der behoorlijke procesvoering, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het algemeen rechtsbeginsel der schuldbekwaamheid 'nulla poena sine culpa' en toerekeningsvatbaarheid en de bewijskracht der deskundigenverslagen schendt";

2.2.1.1. Overwegende dat supra sub 2.1.4. werd vastgesteld dat de verwerende partij niet verplicht was haar beslissing op te schorten aangezien de strafvordering in casu geen schorsend effect heeft op de tuchtprocedure; dat de verwerende partij derhalve niet verplicht was de tuchtprocedure op te schorten totdat door de gerechtelijke overheid zou zijn beslist over de internering van verzoeker; dat de vraag evenwel rijst of de tuchtoverheid diende in te gaan op de herhaalde verzoeken van de verdediging tot een onderzoek naar de medische geschiktheid van verzoeker alvorens over te gaan tot het opleggen van een tuchtstraf; dat in dit verband kan worden vastgesteld dat uit het Reglement op de Medische Dienst blijkt dat de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform gelast is zich uit te spreken over de definitieve fysische ongeschiktheid, voorafgaandelijk aan de oppensioenstelling, in geval van internering van het betrokken personeelslid van de rijkswacht; dat verzoeker niet blijkt geïnterneerd te zijn op basis van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en de gewoontemisdadigers; dat uit het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van 16 juli 1996 wel blijkt dat verzoeker in toepassing van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis in vrijheid onder voorwaarden werd gesteld; dat derhalve de Militaire

Commissie voor Geschiktheid en Reform, op het eerste gezicht, niet bevoegd lijkt te zijn om ter zake een beslissing te nemen;

2.2.1.2. Overwegende dat in het eerste onderdeel van het middel een link wordt gelegd tussen de schorsing bij ordemaatregel en de opgelegde tuchtstraf; dat er in dit verband dient op gewezen te worden dat artikel 24/13, § 3, 3°, van de voormelde wet van 27 december 1973 bepaalt dat een schorsing bij ordemaatregel in de zin van artikel 29 geen tuchtstraf is; dat luidens artikel 29, eerste lid, van de wet van 27 december 1973 het personeelslid tegen wie een tuchtprocedure of een gerechtelijke informatie loopt en wiens aanwezigheid bij de rijkswacht onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voor ten hoogste vier maanden kan worden geschorst; dat artikel 29, tweede lid, bepaalt dat de schorsing mag verlengd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken zonder dat haar duur een jaar mag overschrijden, dat wanneer echter een strafvordering wordt ingesteld wegens de feiten die de schorsing motiveren, deze tijdens de duur van de strafprocedure door de Minister van Binnenlandse Zaken mag worden verlengd zonder dat zij de vier maanden na het einde van de strafvordering mag overschrijden; dat de verwerende partij dan ook terecht opmerkt dat de schorsende werking niet wordt aanvaard voor de schorsing bij ordemaatregel en dat er enkel sprake is van een verlenging van de reeds opgelegde ordemaatregel; dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet ernstig is;

2.2.2. Overwegende dat wordt aangenomen dat de tuchtoverheid bij de beoordeling van de tenlaste gelegde feiten en de ernst ervan, verplicht is rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene op het ogenblik van de feiten; dat er door de onderzoeksraad dan ook niet diende onderzocht te worden of ver-

zoeker zich op het ogenblik van het opleggen van de tuchtstraf in een staat van geestesstoornis bevond; dat het tweede onderdeel van het tweede middel niet ernstig is;

2.2.3. Overwegende dat in het advies van de onderzoeksraad geoordeeld wordt dat uit het procedure-dossier, inzonderheid uit de stukken door de verdediging voorgelegd bij het verhoor van de korpscommandant, onder meer blijkt dat verzoeker "met betrekking tot zijn homofiele en/of pedofiele aantrekking psychiatrische zorg dient te ontvangen en zelfs overwoog zelfmoord te plegen"; dat verzoeker stelt dat uit de psychiatrische verslagen blijkt dat de psychiatrische zorgen zich opdrongen gezien de zware geestesstoornis waaraan verzoeker lijdt, en dat deze zorgen dus niet enkel verband houden met de sexuele geaardheid van verzoeker, maar zich opdringen, gezien zijn algemene toestand van ernstige krankzinnigheid op het ogenblik van de procedure; dat hier kan worden verwezen naar de bespreking van het derde onderdeel van het eerste middel; dat moet worden herhaald dat de tuchtoverheid, inzonderheid de onderzoeksraad, enkel rekening diende te houden met de medische en geestestoestand van verzoeker op het ogenblik van de feiten, hetgeen ter zake ook is gebeurd; dat het derde onderdeel van het tweede middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel alsook machtsafwending,

"Doordat eerste onderdeel,
met de bestreden beslissing aan verzoeker de zwaarste tuchtstraf werd opgelegd;

Terwijl hierbij geen rekening werd gehouden met de geestestoestand van verzoeker, noch op het ogenblik van de feiten, noch op het ogenblik van het opleggen van de straf;

Dat wanneer een straf in verhouding dient te staan tot de ernst van de feiten a fortiori niet kan voorbij gegaan worden aan de schuldbekwaamheid van de betrokkene op het ogenblik van deze feiten.

Dat bij het bepalen van de straf eveneens rekening dient gehouden met de toerekeningsvatbaarheid en de schuldbekwaamheid van betrokkene op het ogenblik van het opleggen van de straf.

Dat in deze gezien de ernstige staat van krankzinnigheid waarin verzoeker zich bevond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen straf vermocht te worden opgelegd doch - zoals voorgesteld door de verdediging - een beveiligingsmaatregel had moeten genomen worden.

Dat de bestreden beslissing, door hiermee geen rekening te houden, het evenredigheidsbeginsel schendt;

En doordat, tweede onderdeel,

De verwerende partij een straf oplegde;

Terwijl het werkelijke motief voor het ontslag in casu enkel vermocht gesteund te zijn op de medische ongeschiktheid van verzoeker;

Dat zodoende de bestreden beslissing werd genomen met machtsafwending";

2.3.1.1. Overwegende dat verzoeker weliswaar stelt dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden, maar in zijn uiteenzetting van het middel niet met concrete gegevens aantoont dat de bestreden ontslagbeslissing in een kennelijke wanverhouding staat tot de feiten; dat de Raad van State zich bij de beoordeling van de bestreden maatregel niet in de plaats van de tuchtoverheid kan stellen en alleen een marginale controle ter zake kan uitoefenen; dat dit betekent dat hij enkel een volkomen in wanverhouding tot de feiten staande straf onwettig kan bevinden, dit wil zeggen een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige met de uitoefening van het tuchtrecht belaste overheid die straf zou opleggen voor feiten van die aard en die ernst; dat de overheid bij de bepaling van de strafmaat niet alleen rekening dient te houden met de persoonlijke situatie van de betrokken ambtenaar, maar ook en vooral, met het belang van de dienst waarvoor zij instaat;

2.3.1.2. Overwegende dat in het advies van de onderzoeksraad van 5 december 1996 onder het opschrift "2. Ernst van de tuchtvergrijpen", gemotiveerd wordt waarom het tuchtvergrijp als "uitzonderlijk zwaarwichtig" wordt beoordeeld; dat onder het opschrift "D. De voorgestelde straf" de onderzoeksraad stelt dat de persoonlijke problemen en de goede staat van dienen van verzoeker niet beletten dat, rekening houdend met de uitzonderlijke ernst van de feiten, de zwaarste tuchtstraf wordt opgelegd; dat met de onderzoeksraad moet worden aangenomen dat het plegen van de feiten waarvoor verzoeker uiteindelijk werd ontslagen, ook al situeren deze feiten zich buiten elk dienstverband, van die aard is dat de voor een lid van de rijkswacht vereiste integriteit totaal verloren ging in hoofde van verzoeker; dat in redelijkheid kan aangenomen worden dat hierdoor het vertrouwen van de bevolking in de rijkswacht wordt aangetast, zeker wanneer hierbij rekening wordt gehouden met de ruchtbaarheid die de zaak in de pers heeft gekregen zoals blijkt uit het administratief dossier; dat de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing van 23 januari 1997 eveneens oordeelt dat de tuchtvergrijpen "uitzonderlijk zwaarwichtig" zijn en zich aansluit bij het uitgebrachte advies van de onderzoeksraad;

2.3.1.3. Overwegende dat, zoals reeds werd gesteld, de tuchtoverheid bij de beoordeling van de tenlaste gelegde feiten en de ernst ervan verplicht is rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene op het ogenblik van de feiten; dat dit evenwel niet betekent dat de tuchtoverheid bij het nemen van haar beslissing noodzakelijk ook dient rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene op het ogenblik van het opleggen van de straf; dat indien men zou oordelen dat verzoeker zich op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen in een "ernstige staat

van krankzinnigheid" zou bevinden, dit nog niet belet dat een tuchtstraf, inzonderheid een beslissing tot ontslag, kan worden opgelegd en dat onvermijdelijk een beveiligingsmaatregel had moeten worden genomen;

2.3.1.4. Overwegende dat het niet evident is dat de opgelegde ontslagbeslissing kennelijk volkomen in wanverhouding staat met de door verzoeker begane feiten; dat het oordeel van de onderzoeksraad en van de Minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de zwaarte van de op te leggen straf niet kennelijk onredelijk zijn; dat het eerste onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

2.3.2.1. Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is aangetast door machtsafwending doordat de verwerende partij een straf oplegde, terwijl het werkelijke motief voor het ontslag in casu enkel vermocht gesteund te zijn op de medische ongeschiktheid van verzoeker; dat hij in de toelichting bij de ingeroepen middelen stelt dat de overheid zich schuldig maakt aan machtsafwending door bewust de afzetting uit te spreken om te vermijden dat zij de financiële gevolgen zou moeten dragen die voortspruiten uit een afdanking of terbeschikkingstelling wegens medische ongeschiktheid;

2.3.2.2. Overwegende dat uit de stukken van het dossier, inzonderheid het advies van de onderzoeksraad en de motivering van de bestreden beslissing, duidelijk blijkt dat verzoeker werd ontslagen met als werkelijk motief hem een sanctie op te leggen voor zijn schuldig gedrag, zijnde het kenmerkend element van iedere tuchtstraf; dat geen enkel gegeven bekend is op grond waarvan dient aangenomen te worden dat verzoeker een definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege werd opgelegd met als enig doel de financiële gevolgen die voor de

overheid zouden voortvloeien uit een definitieve ambts-ontheffing om medische redenen, te vermijden; dat verzoeker geen enkele concrete aanwijzing van de beweerde machtsafwendings aanbrengt; dat de beweringen van verzoeker met betrekking tot de aangevoerde machtsafwendings te vaag en te algemeen blijven; dat het tweede onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat uit het voorgaande gebleken is dat niet voldaan is aan de eerste van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten; dat de vordering tot schorsing derhalve dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november 1900 zevenennegentig, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.

